NA DEVONSHIRSKOM POBREŽÍ ♦ 4

Vianoce v Sea View

JULIE KLASSENOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Vianoce v Sea View

Na devonshirskom pobreží • 4

Vianoce v Sea View

JULIE KLASSENOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2025 by Julie Klassen

Originally published in English under the title
A Sea View Christmas
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Cover design by Jennifer Parker
Compilation of cover: Mike Habermann Photography;
Abigail Miles / Arcangel; Rachael Fraser / Trevillion Images

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukovaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Preklad © Lucia Mosorjaková
Copyright © i527.net, s. r. o., 2026
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-228-9

Mojej drahej švagrinej Kristn,
ktorá vždy vie,
koľko dní ostáva do Vianoc.

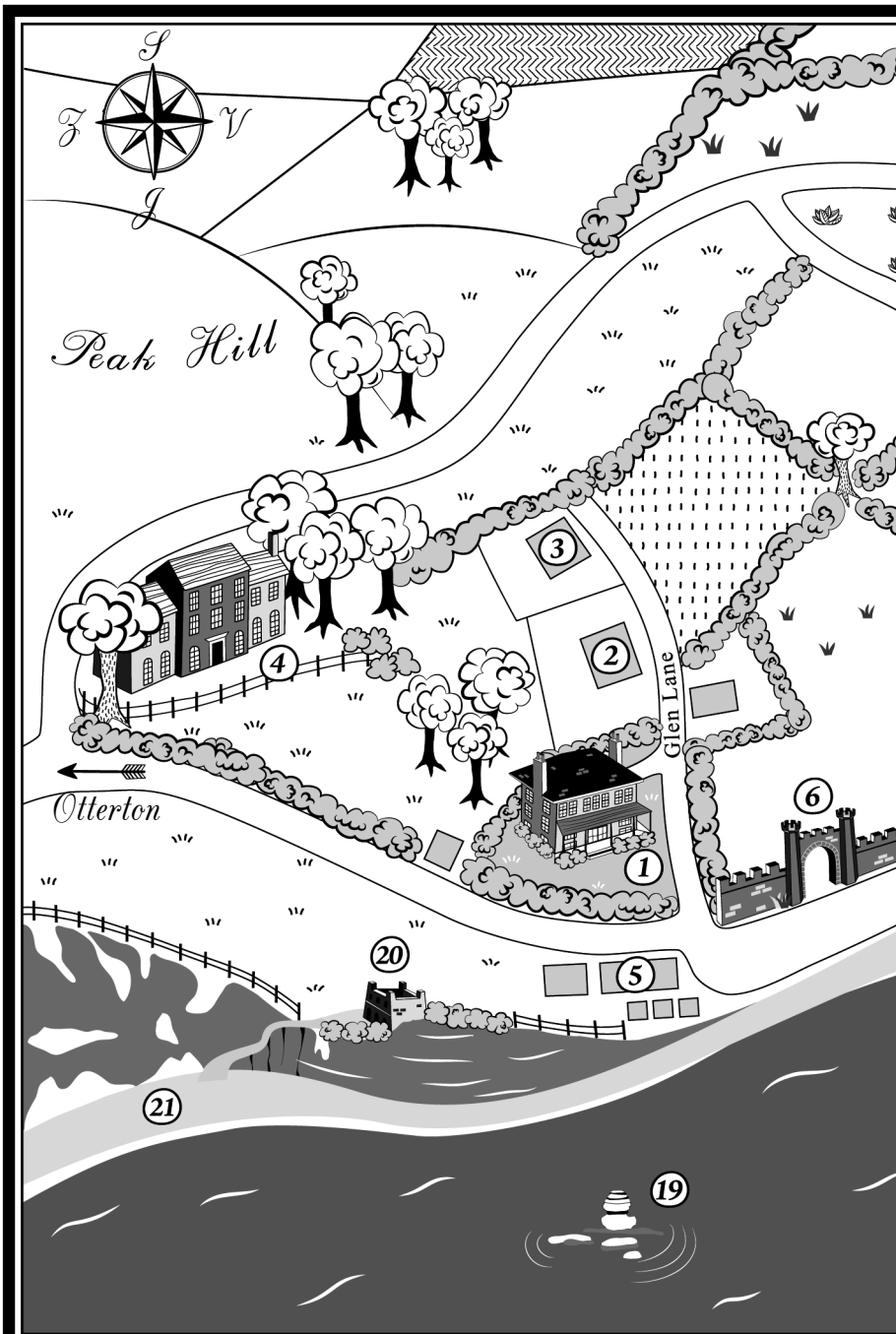
S
Z
V
J
Peak Hill
3
2
4
Glen Lane
Otterton
1
6
20
5
21
19

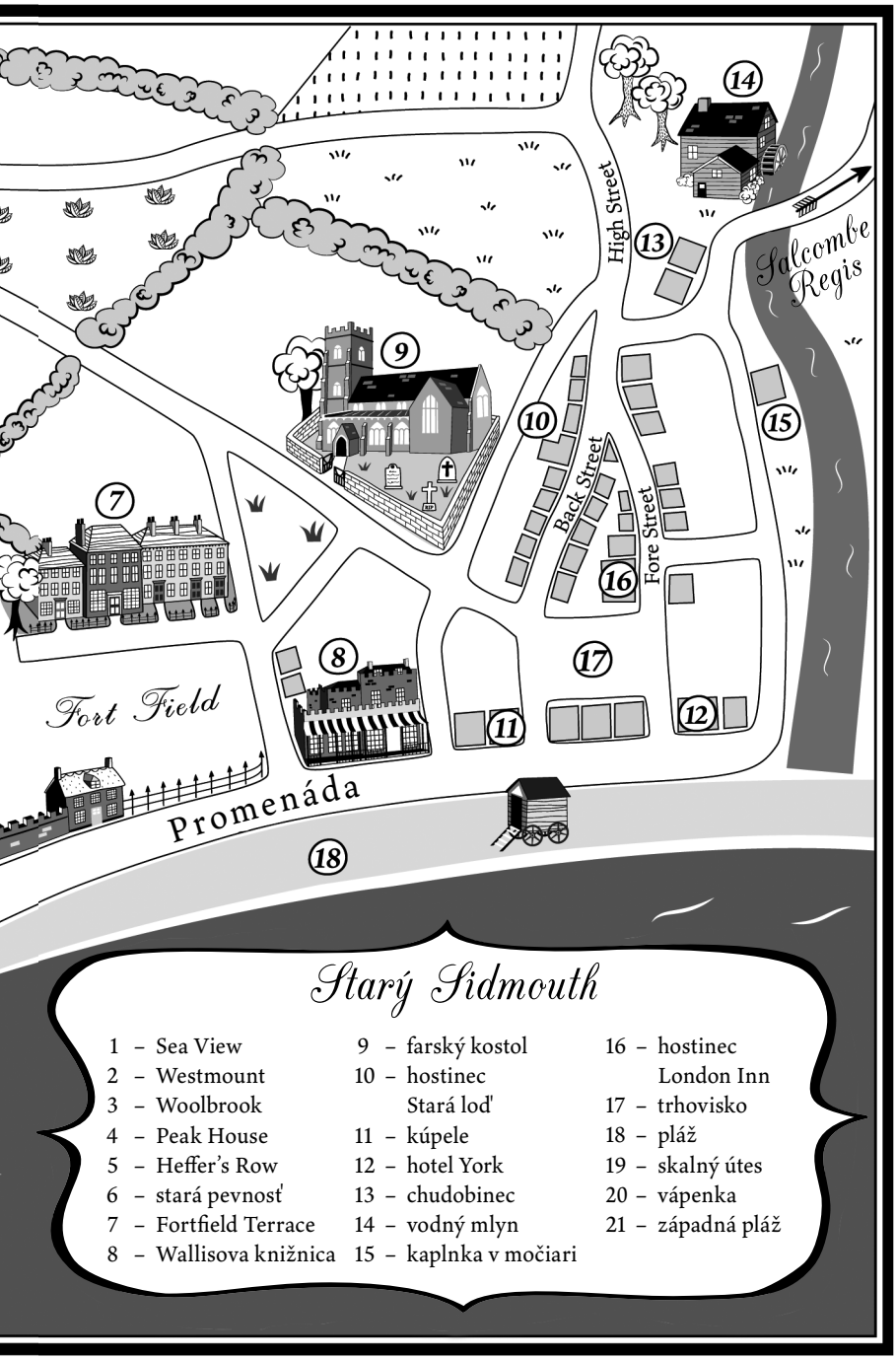

Starý Sidmouth

1 – Sea View
2 – Westmount
3 – Woolbrook
4 – Peak House
5 – Heffer's Row
6 – stará pevnosť
7 – Fortfield Terrace
8 – Wallisova knižnica
9 – farský kostol
10 – hostinec Stará loď
11 – kúpele
12 – hotel York
13 – chudobinec
14 – vodný mlyn
15 – kaplnka v močiari
16 – hostinec London Inn
17 – trhovisko
18 – pláž
19 – skalný útes
20 – vápenka
21 – západná pláž

Úprimne dúfam, že vaše Vianoce... budú oplývať radovánkami, ktoré toto obdobie prináša.

– Jane Austenová, *Pýcha a predsudok*[1]

Otvorila okno... aby odtrhla krásnu, napoly rozkvitnutú vianočnú ružu, ktorá rástla v nízkom kríčku a vykúkala spod snehu... jemne z listov oprášila ligotavý poprašok, priložila si ju k perám a povedala: „Táto ruža nevonia tak prenikavo ako letné kvety, no vydržala tvrdé podmienky, aké by tie letné neznesli... stále je čerstvá a kvitne rovnako ako všetky kvety, hoci má na okvetných lístkoch stále studený sneh."

– Anne Brontëová, *Nájomníčka vo Wildfell Hall*[2]

1

Nevestu na svadobnej ceste často sprevádzala
jej sestra alebo najbližšia priateľka.

– Maria Graceová, *Dvorenie a manželstvo vo svete Jane Austenovej*

Október 1820

Slečna Sarah Summersová sedela na svojej úhľadne ustlanej posteli a v každej ruke držala poklad. V ľavej list od muža, s ktorým bola zasnúbená, kým pred viac než tromi rokmi nezahynul na mori, a v pravej vysušený bodliak – stonku, pichľavú hlavičku a fialový kvietok – symbol Škótska. Daroval jej ho Škót, ktorý aj napriek tomu, že sa naňho snažila zabudnúť, stále okupoval veľkú časť jej mysle… a ak mala byť k sebe úprimná, aj srdca.

Callum Henshall a jeho nevlastná dcéra boli minulý rok úplne prvými hosťami v Sea View a všetky Summersové ženy si ich obľúbili. Pán Henshall počas svojho pobytu prejavil o Sarah záujem, no ona ho odradila. A teraz si kládla otázku, či urobila správne.

Opatrne vložila list aj bodliak do truhlice pri nohách postele. Na cestu, ktorá ju čakala, si brala len malý kožený kufor, jednu škatuľu na klobúky a príručnú taštičku.

Naozaj sa chystá na dlhší čas opustiť Sidmouth? Pri tej predstave sa jej rozbúchalo srdce. Odkedy sa pred dvoma rokmi presťahovali do Sea View, Sarah nikdy neodišla na viac než na pár hodín. Čo to vlastne robí? Ako môže len tak odísť a opustiť penzión aj mamu? Zanechať hostí, personál a svoje povinnosti? Nemohla by ešte zmeniť rozhodnutie a necestovať s Claire a jej manželom?

Žiaľ, nie. Všetko už bolo dohodnuté.

Na dvere spálne ktosi zaklopal a vošla jej najmladšia sestra Georgiana. Sedemnásťročná Georgie bola obrazom rozkvitajúcej ženskosti, hoci Sarah v nej stále videla záblesky tej divošky, ktorou bola kedysi.

„Máš už zbalené?“ opýtala sa Georgie.

„Takmer.“

„Kiežby som mohla ísť s vami.“

„Myslela som si, že to tu máš rada.“

„Mám. No chcela by som trochu vidieť svet. Zatiaľ som bola len v Sidmouthe a v May Hille.“

„Si ešte mladá. Naskytnú sa ti ďalšie príležitosti. Teraz potrebujem, aby si pomohla tu, kým budem preč.“

„Viem,“ povzdychla si Georgie.

Sarah sa ustarostene zadívala na svoju zvyčajne veselú sestru. „Deje sa niečo, moja drahá? Vyzeráš tak… smutne.“

„Nie, nie som smutná. Skôr akási nepokojná. Ale som rada, že ideš do Škótska. Je čas, aby si zažila nejaké dobrodružstvo. Okrem toho, pán Henshall nie je zlý človek. Mohla by si dopadnúť aj horšie.“

„Tak to ti ďakujem,“ ocenila Sarah sucho. „Pamätaj, že do Škótska ideme predovšetkým kvôli domu, ktorý Claire zdedila. Stretnutie s pánom Henshallom je až na druhom mieste.“

„Jasné," odfrkla si jej sestra. „Dúfam, že odo mňa pozdravíš Effie."

Pri pomyslení na nevlastnú dcéru pána Henshalla Sarah zahrialo pri srdci. „Isteže. Teda, ak sa nám podarí ich vidieť."

„A prečo by sa to nemalo podariť? Pán Henshall ťa určite presvedčí, aby si zostala v Škótsku a bude po našich plánoch urobiť si zábavné Vianoce tu."

„To je dosť nepravdepodobný scenár."

Georgiana sa na ňu skúmavo zadívala. „Stále ti neodpovedal?"

Sarah pokrútila hlavou. K tejto téme sa už viac nechcela vracať. Najlepšie bude zmeniť ju.

„Neboj sa, na svoj sľub nezabudnem. Viem, že posledné roky neboli ideálne, ale tento rok si doprajeme oveľa radostnejšie Vianoce. Uvidíš. William a Claire nechcú nechať Miru príliš dlho samu. Plánujeme sa vrátiť ešte predtým, ako sa začne advent."

„Spolieham sa na to."

„Mimochodom," dodala Sarah. „Claire mi povedala, že si sa ponúkla tráviť čas s Mirou, kým budú s Williamom preč. To je od teba veľmi milé."

Georgie nad jej slovami chvály iba pokrčila plecami. „Armaan a Sonali budú mať plné ruky práce v penzióne a dievča v Mirinom veku potrebuje tráviť čas vonku."

„Ty si to rozhodne potrebovala. A stále potrebuješ."

Jej sestra prikývla. „A ako obyčajne, budem tiež chodiť do sidmouthskej školy hrať sa s tamojšími žiakmi. Pravdaže, ak ma nebudú potrebovať tu."

„Výborne." Sarah vstala a objala ju. „A keď budeš takto zaneprázdnená, zistíš, že čas ti plynie rýchlo."

Povedala to preto, aby upokojila Georgianu, ale rovnako tak aj samu seba.

Celá rodina sa zhromaždila, aby sa s nimi rozlúčila. Jej sestra Emily vzala Sarah pod pazuchu a viedla ju von z domu. Naklonila sa k nej a dôverne zašepkala: „Teraz si na rade ty, Sarah. Viem to. Dúfam, že pán Henshall ťa tentoraz pobozká aj inde, nielen na ruku." Usmiala sa a stisla jej rameno. „Ach, a keby si náhodou stretla sira Waltera Scotta, nezabudni mu povedať, že tvoja sestra je jeho veľkou obdivovateľkou."

Ich švagor William stál pri otvorených dverách žltého poštového dostavníka a pomohol Sarah nastúpiť dnu k ich najstaršej sestre Claire. Okolo čakajúceho koča sa zhromaždili aj ďalší: sestra Viola a jej manžel, Jack Hutton, Sonali a Armaan Sagarovci s malou Mirou na strýkových rukách. Mama im mávala vreckovkou a Georgie držala za zátylok miestneho túlavého psa, aby nepohrýzol kone. A napokon k otvorenému oknu pristúpil aj pán Gwilt, ich neúnavný muž pre všetko. Keďže bol nízkej postavy, postavil sa na špičky a ešte raz ju uistil: „Slečna Sarah, nerobte si, prosím, starosti. Kým budete preč, dobre sa o Sea View postaráme."

Naozaj?

William ešte posledný raz pobozkal dcérku na líce, nastúpil do koča a zatvoril dvere. Chytil Claire za ruku, naklonil sa dopredu a oboch sa opýtal: „Pripravené?"

„Pripravené," privolila Claire.

Sarah sa zmohla len na strnulé prikývnutie.

O pár minút už prenajatý cestovný koč hrmotal von zo Sidmouthu a vydával sa na dlhú cestu na sever. V útulnom interiéri sa nachádzala iba jedna lavička otočená dopredu a Sarah pri každej zákrute cítila, ako do nej tlačí Clairino plece.

Posunula sa, no naďalej ju gniavil nepokoj, ktorý ju nabádal, aby koč ihneď zastavila a vystúpila z neho. Puto, ktoré ju viazalo k Sea View, k matke a ostatným sestrám, sa čoraz viac napínalo, sťahovalo jej hruď tak veľmi, až mala pocit, že sa každú chvíľu pretrhne a rozorve aj jej srdce.

Zrazu si uvedomila, že Claire na ňu zboku upiera znepokojený pohľad, a vzápätí pocítila, ako jej sestra stisla dlaň. Sarah jej nechcela pokaziť radosť zo svadobnej cesty a tak sa k nej otočila a vyčarila úsmev.

Claire a William zostali po svadbe ešte zopár týždňov v Sidmouthe a až potom sa vydali na túto cestu. Odložili ju, pretože sa chceli zúčastniť na tichej svadbe Mirinho strýka Armaana a Sonali Patelovej. A tiež preto, že chceli dvojici pomôcť pri preberaní vedenia penziónu, kým nebudú mať všetko pod kontrolou. Armaan a Sonali sa veľkoryso ponúkli, že sa počas ich neprítomnosti postarajú o Miru.

Mali mama, Georgie, Emily a pán Gwilt v Sea View všetko pod kontrolou? Dúfala, že im ukázala všetko potrebné: jedálne lístky, objednávky i platby mäsiarovi, zeleninárovi a uhliarovi ako aj ostatné veci. Nevynechala predsa len niečo zo svojich mnohých zoznamov? Čo ak sa niečo pokazí? Poradia si s náročnými hosťami?

Sarah si musela pripomenúť, že v skutočnosti chce ísť do Škótska – alebo aspoň vidieť istého príťažlivého Škóta –, no možno mala radšej odmietnuť a nechať mladomanželov cestovať samých.

Obaja, Claire aj William, Sarah uisťovali, že sa potešia, ak ich bude sprevádzať. Sestra nevesty alebo blízka priateľka často cestovala s čerstvo zosobášenou dvojicou. Manželia mali v hostincoch, pravdaže, vlastnú izbu, no sestry si mohli navzájom pomáhať pri obliekaní a spríjemňovať si dlhé hodiny na cestách vzájomnou spoločnosťou a rozhovormi.

William, sediaci po druhom boku Claire, zdvihol manželkinu ruku a pobozkal jej hánky.

Sarah predstierala, že si to nevšimla.

Radšej sa cez predné okno zadívala na okolitú krajinu. Pohľad jej padol na dvoch postiliónov, ktorí cválali na ľavých koňoch

z každého páru ťahajúceho koč. Ich čižmy a kabáty boli už teraz zafŕkané blatom, a to ešte ani neprekročili hranicu devonshirského grófstva. Sarah prišlo ľúto človeka, ktorý bude musieť prať ich oblečenie. Pri tej myšlienke sa jej stiahol žalúdok. Nezabudla na pokyny k praniu?

Prinútila sa dýchať pomaly a zhlboka a pripomenula si, že si nesmie robiť toľké starosti.

Dni im počas cesty plynuli rýchlo, aj keď sa museli vždy po niekoľkých hodinách zastaviť, aby vymenili kone a často aj postiliónov. Do Škótska to bola dlhá cesta, a tak si ju spríjemnili viacerými zastávkami.

Navštívili Bath, malebné ruiny Tinternského opátstva aj kúpeľné mesto Cheltenham. Tu i tam Sarah zazrela nežné pohladenie alebo kradmý bozk, ktorý si jej spolucestujúci vymenili. Vtedy sa radšej odvrátila a predstierala záujem o okolitú krajinu, no cítila sa tak trochu ako piate koleso na voze.

Ako sa vzdialenosť medzi nimi a Sea View zväčšovala, Sarah sa postupne uvoľnila a začala si cestu užívať. Zašli už príliš ďaleko na to, aby sa mohla vrátiť.

Cestou na sever strávili niekoľko dní obdivovaním prírodných scenérií oblasti Lake District. Sarah sa občas pripojila k Williamovi a Claire pri stolovaní, prezeraní pamiatok či nakupovaní, no zároveň trvala na tom, aby dvojica mala čas aj pre seba. S radosťou zostala v hostinci, keď si prenajali čln na romantickú plavbu po jazere Windermere. Spomenula si na svoj výlet na malej loďke pred rokom a pol, keď sa s Callumom Henshallom plavila pozdĺž pobrežia, morský vánok mu strapatil vlasy a jeho vrúcny pohľad spočíval na jej tvári… Bude sa tak na ňu pozerať znova? Veľmi v to dúfala.

Každý večer sa novomanželia odobrali do jednej izby a Sarah do druhej. Keď sledovala ich nežnosti a Clairin spokojný rozžiarený výraz, zakaždým ju pichlo pri srdci. Úprimne sa tešila, že jej najstaršia sestra našla pravú lásku, no čoraz viac túžila po vlastnej.

Nezastavili sa v Carlisle, na tom mieste plnom trpkých spomienok. Pred pár rokmi tam Claire opustil istý lord, ktorý ju presvedčil, aby s ním utiekla, ibaže skôr než dorazili do Gretna Green, rozmyslel si to.

Pokračovali teda ďalej smerom na Edinburgh. Teta Mercerová ich všetkých šokovala, keď Claire odkázala svoj dom ako poďakovanie za čas, ktorý s ňou strávila a starala sa o ňu. Claire sa nevedela dočkať, kedy ho ukáže Sarah aj Williamovi a vypočuje si ich názor na to, či si ho má ponechať alebo radšej predať. Napísala tetinmu právnikovi, aby ho informovala o ich plánovanej návšteve, a on jej odpísal a uistil ju, že budú srdečne vítaní. V liste takisto vysvetlil, že starý majordóm Agnes Mercerovej v dome zostal, aby naň dohliadol v čase jej neprítomnosti, a bude tam, aby im dom otvoril a odovzdal kľúče.

Keď bolo všetko dohodnuté, Claire naliehala, aby Sarah napísala pánu Henshallovi a dala mu vedieť o svojej ceste. Sarah namietala, že by bolo príliš odvážne navrhovať stretnutie, ale Claire ju uistila, že na tom nie je nič nevhodné. Cestujú predsa tak ďaleko, aby sa pozreli na dom, a kým tam budú, bude len zdvorilé navštíviť známeho, zvlášť ak ide o niekoho, kto ich rodine preukázal toľko láskavosti. Veď napokon pán Henshall v ich mene navštívil dom tety Mercerovej, aby zistil, ako sa Claire darí, a neskôr odkúpil jej náhrdelník zo záložne.

Sarah sa nakoniec podvolila a napísala mu, no odpoveď nedostala.

Už aj tak bola nervózna z predstavy, že ho znova uvidí, a jeho mlčanie jej nepokoj iba prehĺbilo.

Sestry sa ju snažili povzbudiť. Vraveli, že jej list sa možno cestou stratil, alebo sa jeho odpoveď z nejakého dôvodu oneskorila. Istotne ju opäť rád uvidí.

Sarah dúfala, že majú pravdu. Inak by to stretnutie mohlo byť dosť trápne.

Keď konečne dorazili na predmestie Edinburghu, Sarah naťahovala krk, aby všetko videla. Keď vošli do mesta, Claire im ukázala palác Holyroodhouse aj Edinburský hrad týčiaci sa na vysokánskom brale.

Ako prechádzali Starým mestom a pokračovali do Nového, natesno natlačené obchody, začadené sivé budovy a komíny postupne vystriedali elegantné radové domy zo svetlého pieskovca, kostolné veže a námestia lemované stromami.

Napokon zastavili pred domom tety Mercerovej, ktorý stál v jednom rade vysokých, navzájom prepojených domov, a so stuhnutými údmi nedočkavo vystúpili. William pomohol vyložiť batožinu, obdaroval postiliónov drobným prepitným za bezpečnú cestu a prepustil ich. Muži potom odišli odviesť koč a kone do miestnej stajne.

Len čo sa priblížili k impozantnému domu, otvorili sa dvere a objavil sa v nich postarší muž odetý v čiernom.

Claire sa na neho srdečne usmiala. „Pán Campbell! Rada vás opäť vidím. Veľmi ma potešilo, keď som sa dozvedela, že tu stále bývate. Dovoľte, aby som vám predstavila moju sestru Sarah a môjho manžela pána Hammonda."

„Všetkých vás tu vítam. Aj mňa potešilo, keď mi povedali, kto sa stal novým majiteľom domu. Vaša teta to ani len slovkom nenaznačila. Bola to žena plná prekvapení, však?"

„To veru bola."

Bývalá kuchárka, slúžka a lokaj si už našli nové miesta, no Campbell im vysvetlil, že napriek Clairinmu návrhu, že sa budú stravovať v neďalekom hostinci, na čas ich pobytu zamestnal

dve nové slúžky a pomocnicu v kuchyni. A Campbellova vlastná sestra, ktorá, rovnako ako on, dlhé roky slúžila, sa vrátila z penzie, aby im varila.

„Dúfam, že vám toto usporiadanie vyhovuje, slečna… ehm, pani Hammondová."

„Absolútne. Ďakujem veľmi pekne."

Claire na Sarah naliehala, aby bezodkladne poslala správu pánu Henshallovi, ktorý býval severne od Edinburghu, neďaleko mesta Kirkcaldy.

„Len aby vedel, že sme v poriadku pricestovali a radi ho privítame u nás, alebo sa s ním stretneme, kdekoľvek mu to bude vyhovovať."

Sarah roztrasenou rukou napísala krátky odkaz a Campbell poslal poslíčka, aby ho doručil.

A zatiaľ čo čakali, všetci traja sa vydali objavovať Edinburgh. Zamierili do Starého mesta navštíviť palác Holyroodhouse aj hrad. Cestou im Claire ukázala obchod, kde kedysi založila náhrdelník od tety Mercerovej, aby si mohla zaplatiť cestu do Sidmouthu.

Edinburský hrad sprístupnili návštevníkom len toho mája. Predtým slúžil ako vojenská pevnosť a nemocnica a tiež prístrešie pre vojnových zajatcov.

Vstupenky si za šiling na osobu zakúpili v stánku na Bank Street a prezreli si Korunovačnú sieň so škótskymi korunovačnými klenotmi. Zvyšok hradu bol stále neprístupný.

Sarah si priala, aby tam bol aj pán Henshall a pomohol jej pochopiť význam rozličných vystavených predmetov.

Počas niekoľkých nasledujúcich dní sa všetci traja prechádzali po zelených námestiach Nového mesta, prezerali si obchody a ochutnávali škótske jedlá. A celý ten čas Sarah čakala a trápila sa. Prečo pán Henshall neprichádza? Prečo aspoň neodpíše? Prihodilo sa azda niečo jemu alebo Effie?

Krátko po príchode do Edinburghu William napísal starému priateľovi a čoskoro dostali pozvánku na večeru do domu sira Roberta Listona a jeho manželky Henrietty, ktorí bývali niekoľko míľ západne od Edinburghu. William, bývalý diplomat, slúžil s Listonovcami v Konštantínopole, kde bol sir Robert veľvyslancom.

Sarah a Claire sa starostlivo vyobliekali. Obe boli trochu napäté z predstavy večere s veľvyslancom a jeho manželkou, no nervozita z nich opadla, len čo prišli, pretože hostitelia sa k nim správali veľmi srdečne a prirodzene.

Keď sa pani Listonová dozvedela, že žijú v Sidmouthe, venovala im smutný úsmev. „Jeden z mojich bratov je tam pochovaný. Nathaniel Marchant. Bol to lekár, ktorý prevažnú časť života strávil na Antigue, až kým sa mu nezhoršilo zdravie. Dozvedela som sa, že v miestnom kostole má pamätnú tabuľu."

„Je mi úprimne ľúto vašej straty," povedala Sarah. „Keď tam budem, pokúsim sa ju nájsť."

Počas večere ich dvojica zabávala rozprávaním o obyčajoch a príhodách, aké zažili v Osmanskej ríši i na iných vzdialených miestach, kde počas svojej dlhej diplomatickej kariéry pôsobili.

Večer ubehol veľmi príjemne. Sarah sa však opäť neubránila myšlienkam na to, o koľko príjemnejšie by im bolo, keby ich svojou spoločnosťou poctil aj pán Henshall. Alebo aspoň jej.

2

A kto už raz uzrel Edinburgh, ten ho musí vidieť znova —
či už v snoch počas spánku, alebo v bdelosti.

– z listu Charlotte Brontëovej

Čas, ktorý si vyhradili na Edinburgh, sa až príliš rýchlo krátil a po Callumovi Henshallovi stále nebolo ani stopy.

„Nemôžeme sa vrátiť do Sidmouthu bez toho, aby sme sa aspoň nepokúsili vidieť ho," trvala na svojom Claire. „Máš jeho adresu z listov. Poďme ho navštíviť. Takto zistíš, prečo neodpovedal, namiesto toho, aby si sa obávala najhoršieho. A nemusíš sa hroziť toho, že ťa bude pokladať za príliš smelú. Poviem, že to ja som naliehala."

„Aj ja na seba s radosťou prevezmem časť viny," usmial sa William.

„Ach, tak dobre," nechala sa napokon obmäkčiť Sarah. „Len aby som mala pokoj na duši."

Vzdal sa pán Henshall snahy získať Sarah a začal dvoriť niekomu inému? Preto neodpovedal ani ich neprišiel navštíviť? Dúfala, že pravda nebude horšia, než si predstavovala.

Nasledujúce ráno si Sarah obliekla pôvabné šaty a Claire jej horúcimi kliešťami natočila tmavé vlasy.

„Vyzeráš nádherne, Sarah," uistila ju Claire.

Sarah si však pri pohľade do zrkadla pomyslela, že modré oči, ktoré na ňu odtiaľ hľadia, pôsobia unavene a ostražito. Nespala dobre, pretože ju trápili obavy z nadchádzajúcej návštevy.

Do mesta Kirkcaldy vyrazili zavčas rána. Novým parným trajektom preplávali cez ústie rieky Firth až do Dysartu. V prístave si najali kočiša so starým landauerom a ešte staršími koňmi, aby ich odviezol zvyšok cesty. Keďže deň bol pekný, sklopili si striešku, aby si mohli vychutnať okolité scenérie. Vietor síce Sarah rozfúkal kadere, ktoré jej Claire tak starostlivo upravila po oboch stranách tváre, no výhľady stáli za to.

Keď im asi míľu od prístavu kočiš ukázal ruiny kamenného hradu Ravenscraig, Sarah sa vybavila spomienka na dávnu večeru v Sea View a nostalgiou rozžiarené zelené oči pána Henshalla, keď ich nadšene zabával príhodami zo svojich detských čias. Rozprával o opustených hradoch v blízkosti svojho domova a o tom, ako raz s niekoľkými chlapcami *„dobýjali Ravenscraig a obliehali ho drevenými mečmi…"* Správca pozemkov na nich poštval psy a oni sa museli ukryť v pastierskej kolibe, až kým sa tie beštie nevzdali a neodlákali ich haggisom*.

Aj teraz sa Sarah pri tej spomienke usmievala. V mysli stále jasne videla jeho peknú tvár a počula jeho veselý smiech i hlboký hlas s jemným prízvukom.

Kočiš zastavil okoloidúci gazdovský voz a opýtal sa na cestu k Whinstone Hallu. Kirkcaldy nechali za sebou a pokračovali lesnou cestou, až dorazili k rozľahlému dvojposchodovému domu postavenému z tmavého kameňa s prednými dverami a oknami olemovanými svetlejším pieskovcom. Sarah si všimla

---

* Haggis je tradičné škótske jedlo pripravované z ovčích vnútorností (pozn. prekl.).

stajne, ako aj zopár ďalších hospodárskych budov, a za nimi polia posiate pasúcimi sa ovcami.

Trávnik pred domom bol starostlivo pokosený, ale kríky si žiadali orezať a kvetinové záhony chaoticky zarastali burinou.

William pomohol dámam vystúpiť, potom pred nimi vykročil k vchodovým dverám a zaklopal.

Kým čakali, Sarah bolestivo bilo srdce. Odhrnula si z tváre povädnutú kučeru a nervózne si preplietla ruky v rukavičkách. Priblížila sa k nej priateľská mačka a vynucovala si pozornosť tým, že sa jej obtierala okolo členkov, no Sarah bola príliš rozrušená na to, aby ju vnímala. Bude pán Henshall doma? Ako zareaguje, keď ju uvidí na svojom prahu? Poteší sa alebo ho uvedie do rozpakov?

O chvíľu neskôr ich slúžka pozvala dnu a zaviedla do blízkeho salónika.

„Pán tu momentálne nie je," povedala, „ale pani domu hneď príde."

Pani domu?

Mala na mysli Effie alebo…?

Keď sa posadili a čakali, Sarah stiahlo žalúdok. Oženil sa pán Henshall s niekým iným bez toho, aby im to oznámil? Azda s nejakou Škótkou, s ktorou ho spájala domovina i rovnaký spôsob života? A ak áno, mohla mu to vyčítať?

Žena, ktorá o pár minút vošla, bola možno o rok-dva staršia než dvadsaťsedemročná Sarah. Mala úzku pôvabnú tvár, svetlohrdzavé vlasy a sotva povšimnuteľne krívala.

„Dobrý deň," začala. „Nečakala som hostí. Čo pre vás môžem urobiť?"

Jej prízvuk a ryšavé vlasy prezradili, že ide jednoznačne o Škótku. Vlastne sa trochu podobala na Effie.

William pri jej príchode vstal, no ona mu gestom naznačila, aby si sadol, a sama sa usadila na okraj pohovky.

„Písala som pánu Henshallovi, aby som ho informovala, že prídeme," povedala Sarah.

„Naozaj? Nepamätám si, že by sa o tom zmienil." Zachichotala sa. „Ale je pravda, že občas na nejaké veci zabudnem alebo ich niekam založím. Poznáte sa s Callumom?"

Callumom. To, s akou dôvernosťou vyslovila jeho krstné meno, ju zabolelo.

„Ehm… áno," zaváhala. „Som slečna Sarah Summersová. Pán Henshall a Effie u nás v Devonshire vlani v lete bývali. Odvtedy sme si vymenili zopár listov."

„Ach, áno, spomínam si, ako Effie rozprávala o tej dlhej ceste a o penzióne, v ktorom bývali – niekde na juhu Anglicka. Tak príšerne ďaleko odtiaľto. Tuším vravela, že ho spravujú akési sestry."

„A-áno," hlesla Sarah a ukázala na svojich spoločníkov. „A toto je moja sestra Claire a jej manžel."

Potom sa opäť otočila k žene, ktorá sa ešte stále nepredstavila. Mohla by dúfať, že je to len gazdiná? Na túto funkciu sa jej však zdala príliš mladá a príliš pekne oblečená.

„Pán Henshall bol k našej rodine veľmi láskavý," vysvetľovala Sarah, „preto sme sa chceli len zastaviť, kým sme tu v okolí, a poďakovať sa mu."

„Slečny Summersové vravíte?" zopakovala žena, akoby si ich meno skúšala na jazyku, no v jej výraze sa neukázalo žiadne rozpoznanie. „Obávam sa, že mi to nič nehovorí."

Naozaj sa o nich pán Henshall nikdy nezmienil? Pri tej predstave jej vnútro naplnila bolesť. Zjavne jeho čas v Sea View znamenal pre ňu viac než pre neho.

„Pripúšťam však," pokračovala žena, „že v poslednom čase spomínal viacero dám, preto pre mňa nie je ľahké vybaviť si podrobnosti. Nuž, určite mu odovzdám váš vďačný pozdrav."

„Takže tu nie? Ani Effie?“ ozvala sa Claire.

Žena pokrútila hlavou. „Odišli navštíviť jej starého otca do Perthu, poriadny kus odtiaľto.“

„Očakávate ich skorý návrat?“

„To vám naozaj neviem povedať. Môžu sa vrátiť o niekoľko hodín alebo aj dní. Záleží na tom, ako rýchlo sa starý otec zotaví. Znovu ochorel.“

„To ma mrzí.“

Žena pokrčila plecami. „Môj otec býva často chorý. No prežil už aj horšie a nepochybujem, že sa z toho opäť dostane.“

„Váš otec?“ zopakovala Sarah. „Potom ste… sestra pána Henshalla?“

„Sestra jeho manželky, áno. Slečna Isla Rossová.“

„Aha.“ Sarah zaplavil pocit úľavy.

Kútikom oka zachytila, že William uprel na Claire zmätený pohľad, ktorý si Sarah vysvetlila ako: *Muž, ktorý si získal Sarahino srdce, má manželku?* Ponáhľala sa preto uviesť veci na pravú mieru.

„Takže vy musíte byť Katrinina sestra. Pán Henshall mi ukázal jej hrob na cintoríne v Sidmouthe. Mrzí ma, že ste o ňu prišli.“

„Ďakujem. Katrin bola moja jediná sestra – nech odpočíva v pokoji. A Effie je jej dcéra. Moja jediná neter.“

Sarah chápavo prikývla a jemne sa opýtala: „Ak je váš otec chorý, nechceli ste tam byť s nimi aj vy?“

Slečna Rossová prisvedčila. „Isteže chcela, keby som tam bola vítaná. Pred časom sme sa nepohodli. Preto teraz bývam tu. A tiež preto, aby som bola nablízku Effie. Dohliadam im tu na domácnosť.“

„To je od vás láskavé.“

„Robím to rada. Effie je môj poklad. Keď si pomyslím, že by sa odsťahovala ďaleko odtiaľto, ďaleko od Škótska… Nie! To by som nezniesla.“

Sarah zaváhala. „Som si istá, že nikto nič také nenaznačuje."

„Naozaj? Dúfam, že máte pravdu. Našťastie, Callum trávi čas s jednou našou susedkou, slečnou Sorleyovou, ktorá býva tu neďaleko. Očarujúca žena!"

Pri tej správe Sarah zovrelo srdce tak silno, akoby ho mala vo zveráku, a neodvážila sa pozrieť do sestriných očí.

Krátko nato odišli bez toho, aby im pani domu ponúkla občerstvenie alebo ich presviedčala, aby ešte zostali.

Claire jej stisla ruku. „Je mi to nesmierne ľúto, Sarah."

„Nemusí," odvetila Sarah s tupou bolesťou v hrudi. „Asi je to tak najlepšie."

„To určite nie."

„Ako som vravela, vzťah s niekým, kto žije tak ďaleko od Sea View, našej mamy a vás ostatných, by bol nepraktický. Dnešná trpká návšteva mi aspoň pomôže zmieriť sa s realitou."

Nastúpili do čakajúceho landauera. Keď sa všetci usadili, Sarah sa ešte raz pozrela na pôvabný kamenný dom a jeho zanedbanú záhradu a dala Whinstone Hallu i pánu Henshallovi nadobro zbohom. Len čo sa dal kočiar do pohybu, obrátila pohľad dopredu. Zhlboka sa nadýchla, odhodlane vystrela plecia a pozrela na svojich spoločníkov.

„Takže nie je dôvod, aby ste pri rozhodovaní o dome v Edinburghu brali do úvahy moju budúcnosť. Musíte sa rozhodnúť podľa toho, čo je najlepšie iba pre vás dvoch."

„Nuž… nemusíme o tom rozhodnúť hneď. Potrebujeme ešte zvážiť niekoľko ďalších faktorov, vrátane toho, čo je najlepšie pre Miru."

„Zaiste. Rodina je na prvom mieste."

Vrátili sa do radového domu v Edinburghu a začali sa baliť. Sarah si obliekla praktické cestovné šaty a nasadila čo

najvyrovnanejší výraz. Nie je zdrvená. Je v poriadku. Je predsa samostatná a schopná žena.

Pomohla Claire s balením a potom spolu s Campbellom a slúžkami pozakrývala čalúnený nábytok a turecké koberce, aby ich ochránili pred slnkom, až kým sa Claire nerozhodne.

Po celý čas si uvedomovala, že ju Claire pozoruje. Peknú tvár mala stiahnutú obavami, no jej sestra bola dosť múdra na to, aby niečo povedala.

Sarah jej venovala uisťujúci úsmev – aspoň dúfala, že taký bol – a ďalej si zamestnávala ruky i myseľ.

Mnohokrát počas dlhej cesty späť si Sarah opakovala, že je to takto najlepšie. Zavreté dvere. Jednoznačné znamenie. Mlčanie pána Henshalla spolu so stovkami míľ medzi jeho domovom a Sea View boli prekážkami, ktoré sa teraz zdali nepopierateľné. A hoci „pani domu" bola len jeho švagrinou, naznačila, že pán Henshall sa zaujíma o ženu, ktorá žije nablízku. Áno, pre Effie to bude takto lepšie. Aj pre nich všetkých. Sarah mala pravdu, keď usúdila, že akákoľvek budúcnosť s pánom Henshallom je nemožná. A on zjavne dospel k rovnakému záveru. Rozhodla sa, že zostane slobodná a spokojná. Život bude takto menej komplikovaný.

Otočila sa k bočnému okienku v snahe odvrátiť myšlienky od pána Henshalla a upriamiť ich na blížiace sa Vianoce. Bolo to však, akoby sa pokúšala obrátiť obrovskú loď proti prúdu. No vďaka odhodlaniu a sebadisciplíne sa jej napokon podarilo svoje myšlienky ovládnuť.

Spomenula si na rozhovor s melancholickou Georgianou tesne predtým, ako sa na túto cestu vydali. Posledných niekoľko vianočných období bolo tiesnivých. Najprv žialili za otcom

a sťahovali sa do Sidmouthu, a potom minulý rok, keď sa hneď vedľa nich ubytovala kráľovská rodina, hostili troch členov sprievodu vojvodu z Kentu. Popri všetkom tom zhone a obmedzeným financiám boli ich vlastné oslavy prinajlepšom skromné. Georgie bola veľmi sklamaná a Sarah jej sľúbila, že budúci – teda tento – rok bude lepší a strávia Vianoce v omnoho slávnostnejšej atmosfére.

A len čo sa Sarah vráti do Sea View, má v úmysle svoj sľub dodržať.